

Ἐκκλησιαστικὸν Ἦθος

Ὅφείλουμε μὲ σύνεση ν' ἀποφύγουμε τὴν αὐτοκαταστροφὴ μας

«Ἀποχριστιανισμὸς» τῆς Κυριακῆς;*

«Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»

(Πράξεις ε' 29)

τοῦ Παν. Β. Δημακάκου,
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Ἱατρικῆς Παν. Ἀθηνῶν

Ἡ ἀρχαιότερη ἑορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, ἡ «μία τῶν σαββάτων» τοῦ Εὐαγγελίου (Λουκ. κδ' 1), ἡμέρα Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ἐπανόδου Του, ὡς «Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης», κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία.

Ἡ ὀνομασία «Κυριακὴ» ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου (Ἀποκ. α' 10). Κατὰ τὸν Β' καὶ Γ' αἰῶνα, παρέμεινε ἡμέρα ἁγία, τὸ δὲ 321 μ.Χ. ὁ Ἰσαπόστολος Μέγας Κωνσταντῖνος, μὲ Διάγγελμα τὴν χαρακτήρισε ἡμέρα ἀργίας καὶ τὸ 364 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Λαοδικείας, μὲ τὸν ΛΘ' Κανόνα της, τὴν ἀναγνώρισε ὄχι μόνο ὡς ἀργία, ἀλλὰ ἱερὴ καὶ σεβάσμια, καὶ ἔκτοτε εἶναι ἀφιερωμένη ἐπὶ 17 αἰῶνες, λειτουργικὰ καὶ ἑορτολογικὰ, στὸ Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

* * *

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων καταργεῖ τὸ 2013 τὴν Κυριακὴ ἀργία γιὰ ἑπτὰ Κυριακὲς κατ' ἔτος, καὶ τὸ 2014 σὲ ὀρισμένες περιοχὲς τῆς ἐπικράτειας ὅλες τὶς Κυριακὲς τοῦ ἔτους.

Ἡ κατάλυση τῆς ἀποτελεῖ σημεῖο πνευματικῆς παρακμῆς, διότι διαγράφει ἓνα πυρῆνα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ καθιστᾷ ὅλους ἐμᾶς,

κατὰ τὸ ψαλμικόν, παράλογους: «Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός» (Ψαλμ. ιγ' 1).

Κατὰ τὴν Τουρκοκρατία, ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπέφερε σκληρὰ ἀπὸ τὸν Τοῦρκο κατακτητὴ, πάμπτωχος, ἀγράμματος, ὑπερφορολογούμενος, ἀπειλεῖτο καὶ ἡ ζωὴ του ὡς γκιαούρης (ἄπιστος) καὶ κάποιοι ἀλλαξοπίστησαν.

Ὁ Κύριος τότε ἐπέτρεψε τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας τοῦ Πατροκοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ μὲ Ἐθνοσωτήρια Ἀποστολή. Ὁ προστάτης καὶ σωτήρας τοῦ Γένους Ἅγιος Κοσμᾶς μεταλαμπάδευσε τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς, δίδαξε ὅτι «τὸ κέρδος τῆς Κυριακῆς εἶναι ἀφορισμένο καὶ κατηραμένο, φωτιά καὶ κατάρα γιὰ τὸ σπίτι...» καὶ συνεβούλευε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ φυλάττουν τὴν Κυριακὴ. Ἐμισήθη ὅμως θανάσιμα ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι ἀντάμειψαν γενναίως τὸν Τοῦρκο Πασά, καὶ ἔτσι μαρτύρησε ἀπαγχονισθεὶς στὶς 24 Αὐγούστου 1779. Ἐμψύχωσε ὅμως τὸ Γένος, ρίζωσε τὸ δένδρο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, τὸ ὅποιο ἔφερε ἀκολούθως τοὺς καρποὺς τῆς Ἐλευθερίας.

* * *

Εἴμεθα ἓνας Ὁρθόδοξος Λαός, ὑπαρξιακὰ ζυμωμένος, ὡς ἄτομα, οικογένεια καὶ κοινωνία, μὲ τὸν Ἐκκλησιασμὸ τῆς Κυριακῆς. Δοκιμασθήκαμε πολλὰς φορές, ἀλλὰ ποτὲ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε, γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ναοὶ μας γεμίζουν ἀπὸ πιστοὺς κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, τὶς Ἀκολουθίες καὶ ἄλλες ἐκκλησιαστικὲς Ἐκδηλώσεις.

Παράλληλα, γνωρίζουμε ὅτι μὲ Ὅμηρο καὶ Ἱπποκράτη, Κολοκοτρώνη καὶ Μακρυγιάννη, Πατροκοσμᾶ καὶ Γρηγόριο Ε', μὲ πλούσια Παράδοση Ἐθνους καὶ Θρησκείας, πορευόμεθα σὲ χρόνον χιλιετιῶν, παρ' ὅλο ὅτι φροντιστὲς τῆς Ἐξουσίας, τῆς ζωῆς καὶ ἱστορίας μας, περιοδικὰ ἀπρηγάσθησαν τὴν καταστροφὴ τῶν θεμελίων τῆς ὑπάρξεώς μας.

Διατηρήσαμε ὡς ἀρχὴ ἱερὴ καὶ κληρονομία τὸ παράδειγμα προγόνων μας, ὅπως τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, ὁ ὁποῖος συνεβούλευε: «Τὸ λοιπόν, ἂν θέλωμεν τὸ λίγον νὰ γένη μέγαλον, πρέπει νὰ λατρεύωμεν Θεόν, ν' ἀγαπᾶμε Πατρίδα, νὰ ἔχωμεν ἀρετὴ, τὰ παιδιά μας νὰ τὰ μαθαίνωμεν γράμματα καὶ ἠθικὴ».

* * *

Είναι πολὺ ἀξιοπρόσεκτο τὸ γεγονός, ὅτι ἄθεοι μὲ πολιτικὸ γάμο, μὲ ἀβάπτιστο παιδὶ καὶ ὄπαδοι «ἀποτεφρώσεως» μετανοοῦν στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, τῆς ἀσθένειας καὶ ζητοῦν, ὡς ὁ Ληστής, τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Πρόσφατα γεγονότα ἱστορικὰ γνωστῶν ἀτόμων, δεδηλωμένων ἀθέων, μᾶς παρουσιάσαν αὐτοὺς ὡς ἐπισκέπτες τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἢ τοῦ Γραφείου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου... Ὁμοίως, ἐμεῖς οἱ γιατροί, διάκονοι τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, διαπιστώνουμε στὸ κρεβάτι νοσηλείας, Θεία Ἐξομολόγηση καὶ Θεία Κοινωνία ἀρνητῶν μέχρι πρότινος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ τίθεται εἶναι εὐλογο: Γιατί ἄραγε δὲν προτεινόταν ἡ κατάργηση τῆς ἐβραϊκῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου;... Γιατί δὲν ἀποτολμᾶτο ἡ μετάθεση μόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς προσευχῆς τῶν Μουσουλμάνων στὴν Θράκη;... Γιατί ἐπιτρέπουμε νὰ κατακλύζεται ἡ Ἀθήνα ἀπὸ ἀλλότρια στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνουν ἀθλητικὰ Στάδια (Ὀλυμπιακὸ, Εἰρήνης καὶ Φιλίας), καὶ ἐμεῖς καταργοῦμε τὴν Ἑορτὴ τῶν Ἑορτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν ὁποία σεβάστηκαν ὄχι μόνον γενεὲς ἀρχόντων ἐπὶ 20 αἰῶνες, ἀλλὰ βάρβαροι καὶ ἀλλόθρησκοι ἐπὶ δύο χιλιετίες;

* * *

Οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ δὲν καταργοῦν τὴν Πίστη καὶ τὶς Παραδόσεις... Ὁ ἐκκλησιασμὸς ἀποτελεῖ Μαρτυρία Πίστεως, τὴν ὁποία πρέπει νὰ δίδουν πρῶτοι, ὡς παράδειγμα, οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρχοντες μᾶς Ὁρθοδόξου Χώρας, διότι «ὅπου βλαστάνει ταπείνωση, ἐκεῖ ἀναβλύζει δόξα Θεοῦ»... Κατάργηση ἐλευθερίας, πνεύματος καὶ ὀραμάτων, μετατροπὴ τοῦ ἀνθρώπου σὲ ἀντικείμενο μὲ νόμικο καὶ κατακρήμνιση ἀνθρωπίνων ἀξιών, δὲν ἐπιτρέπει ἡ μακραίωνη Ἑλληνοχριστιανικὴ Ἱστορία μας.

Με ἐπίγνωση στὴν ἀλήθεια τῶν γεγονότων, «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθεια καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ἡμᾶς» (Ἰωάν. ἡ' 32), θερίζουμε ὅ,τι σπείραμε τὰ τελευταῖα 40 χρόνια, «ὁ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλ. στ' 7), βορὰ σήμερα τῶν ἰσχυρῶν, «ὅπου γὰρ ἐὰν ᾦ τὸ πτώμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί» (Ματθ. κδ' 28), ὀφείλουμε μὲ σύνεση ν' ἀποφύγουμε τὴν αὐτοκαταστροφὴν μας, «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Γαλ. ε' 15), ὥστε νὰ ἐλπίζουμε ἐνωμένοι καὶ μὲ ἀλληλεγγύη στὴν χαραυγὴ τοῦ αὔριο.

(*) Ἐφημερ. «Ἐστία», 31.7.2014, Ἐπιμέλ. ἡμετ.